

A profi gyanús könyvtáros

Ő az első „fekete-fehér” versenyző, aki, legalábbis tudomásom szerint, díjat kapott a kerületétől, minthogy a döntőbe jutáshoz a legtöbb jó válasszal segítette a Józsefvárost. Ezt a tanács titkárságán tudom meg, úgy hogy Marót Miklóst már így is keresem, mint „díjazott” versenyzőt. És mint józsefvárosit.

kor ifjú számár voltam, aki azt hitte, hogy a lexikonokban lakik a bölcsesség.”

Plinius nincs többé

Mindez persze nem ünneprontás: Marót Miklós nagyon jól látja, hogy a televíziós vetélkedők néhány vonatkozásban nagy szellemi előnyökkel járnak. Mert ha van is olyan veszély, hogy kissé glóriát fonunk az adatszerű kérdés-felelet köré, viszont ezek, sőt, ha a versenyzés divatja tovább terjed, tízezrek szereznek bibliográfiai kultúrát, tanulják meg a cédulázás, az adatgyűjtés technikáját, ezt a lebecsülhetetlen és nagyon fontos munkamódszert.

Mert mindenre emlékezni képtelenség. A riportunk felcímében is említett polihisztorság inkább játékos emlékeztető a régi évszázadok és ezredek Plinius típusú öreg mindentudóira — az ismeretek mai szétágazása, specializálódása és hihetetlen anyagtömege teljesen lehetetlenné teszi a „mindent tudást”.

— Az viszont nagy dolog, hogy egész „csapatok” megtanulják a szótár, a lexikon használatát, a segédkönyvek alkalmazását: ebből a szempontból még az a bizonyos „gyorsan lapozás” se megvetendő képesség.

Józsefváros pauszpapíron

— És még kevésbé megvetendő dolog, hogy olyan sok fiatal kapcsolódott be egész Budapesten a versenybe. Nálunk is, itt a VIII. kerületben és máshol is. Tuatszámra ismertem meg készségesen segítő, nagyon értelmes, széles látókörre törekvő, városszerető diákokat, s ha én lennék a tévé, bizony rendeznék valami „ki miben tudós” versenyt a számukra, környék- és honismeretből. De előkerültek a felnőttek is, egyáltalán nem szakmabeliek, ide jártak a könyvtárba anyagot bá-

nyászni, s bizonyára feltűnt a figyelmes nézőnek, hogy a helytörténeti csoport vezetője — agrármérnök volt.

Most már aztán kénytelen vagyok saját magáról kérdezni, mert Marót Miklós szerény ember. Ezt a témát érinti utoljára.

A honismeret tudósai

— Engem megrontott a könyvtár. Tudja, van egy latin mondás: „Ex omnibus quidam, ex toto nihil...” — mindenből valamit, az egészből semmit. A könyvtári tájékoztató munkában kialakul a készség az emberben, hogy tudja, hova kell ütni, mint az ismeretes adomában az egy kalapácsütésért száz dollárt kérő falusi kovács. Gyors reagálás, viszonylag sok terület áttekintő ismerete — hát valószínűleg ez juttatott el engem a kerület különdíjához. Egyébként pedig pofonegyszerű módszert használtam: pauszpapíron elkészítettem a Józsefváros térképét, rajta az utcák mai és régi nevét, s készítettem a leglényegesebb témákból 30 oldalas történelmi vázlatot. Mindenhez az extrém példákat választottam ki, mert beilleszkedtem a kérdezők pszichológiájába: soha nem érdemes átlagot, szürkét, unalmat kérdezni, ha egy gyárról van szó, vagy az alapítás érdekes, vagy a legújabb eredmények, ha egy mozgalmi hősről, nyilván a legkiugróbb tevékenysége és a leglényegesebb dátumai. Ez logikai taktika volt — bevált.

Már a kapuban, búcsúzáskor teszi hozzá:

— Ezt még talán érdemes megírni. Öt évvel ezelőtt egy szakszervezetek közötti vetélkedőből miniket, könyvtárosokat, kizártak. Pedig a közalkalmazott csapatban használhattunk volna. De azt mondták, profik vagyunk.

Nem csodálom.

Baktai Ferenc

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Baktai Ferenc

Cím:

A profi gyanús könyvtáros

Forrás:

Népművelés

(Hely)

1969. február 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Oszályozás

Tárgy

027.4 (069)

Hely

Idő

"1969"

Személy

Helyszám